

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΜΑΪΟΥ 2024.

«Α' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ»

«Μνεία της του παραλύτου θεραπείας».
Κάρπου εκ των 70, Αλφαίου αποστόλου.

έτος 17^ο Τεύχος 720

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Ευαγγελική περικοπή (Ιωάν.5,1-15) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Κύριε άνθρωπον ουκ έχω, ίνα όταν ταραχθή το ύδωρ, βάλει με εις την κολυμβήθραν» (Ιωάν.5,7).

Ποιο άραγε είναι το χειρότερο κακό για τον άνθρωπο; Είμαστε κατάλληλα έτοιμοι να επιλέξουμε κάποιο από τα πολλά κακά, που μαστίζουν τον άνθρωπο; Κακό η φτώχεια. Κακό η αρρώστια. Κακό η πείνα. Κακό η αδικία. Κακό ο θάνατος,

κακό κι η αμαρτία. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που επιλέγουν, γιατί θεωρούν χειρότερο απ' όλα τα κακά, τη **μοναξιά**. Φαινόμενο της εποχής μας η μοναξιά. Γίνεται δε τραγικό φαινόμενο, όταν συνυπάρχει με την πολυκοσμία. Ξέρεις τι είναι να κυκλοφορείς ανάμεσα σε χιλιάδες ανθρώπους και να αισθάνεσαι μόνος; Ξέρεις τι είναι να κατοικείς σε μια πολυκατοικία γεμάτη ανθρώπους και να ζεις σαν σε απομόνωση; Ξέρεις να βρίσκεσαι σε πολυάριθμη κοινωνία και να μην έχεις παρέα; Ξέρεις τι είναι να μη σε καταλαβαίνει κανένας και να ζεις έρημος μέσα στη σημερινή απρόσωπη κοινωνία; Η μοναξιά για τους ανθρώπους του κόσμου είναι προθάλαμος της απελπισίας.

Τραγική μοναξιά αισθανόταν ο παράλυτος της Βηθεσδά. Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή μιλάει για **«πλήθος πολύ»** (Ιωάν.5,3). Πλήθος ασθενών, πλήθος περιέργων, πλήθος περαστικών κι εκείνος ήταν μόνος. Η κοινωνία του επέβαλε τη χειρότερη καταδίκη, τον καταδίκασε σε απομόνωση. Για τον παράλυτο δεν υπήρχε κοινωνία. Τριάντα οκτώ χρόνια τα πέρασε μόνος. Δικαιολογημένα, λοιπόν, διατυπώνει το παράπονο: **«άνθρωπον ουκ έχω»** (Ιωάν.5,7). Μόνος παραμένει τόσα χρόνια. Περιμένει το θαύμα, όντας ο ίδιος ένα θαύμα! Το θαύμα είναι τα χνάρια του Θεού. Είναι οι πατημασιές Του πάνω στο χιόνι. Είναι το γεγονός που κάνει φανερή την ύπαρξή Του. Είναι το αποτύπωμά Του. Όπως όμως τα χνάρια πάνω στο χιόνι δεν είναι ο άνθρωπος, αλλά το πέρασμα του ανθρώπου, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να λειτουργεί και το θαύμα στις συνειδήσεις των χριστιανών. Πρέπει να λειτουργεί ως αφορμή για αναζήτηση του Θεού και όχι ως επιβεβαίωση της ύπαρξής Του. Καθώς ακολουθούμε αυτά τα χνάρια, μάς δίνεται η δυνατότητα να αποκτήσουμε μια σχέση μαζί Του. Για να συμβεί όμως αυτό χρειάζεται κάποιος να μάς βάλει μέσα στην κολυμβήθρα, γιατί τις περισσότερες φορές κι εμείς είμαστε παράλυτοι.

Η Ευαγγελική περικοπή έχει μια τραγική επικαιρότητα σήμερα. Πάρα πολλοί άνθρωποι γύρω μας βρίσκονται στην ίδια μοναξιά του παραλύτου. Εκεί γύρω από την κολυμβήθρα, συνωστίζονταν άνθρωποι, ο καθένας από τους οποίους έβλεπε μόνο τον εαυτό του. Και σήμερα ερχόμαστε ακριβώς στην ίδια λογική. Στη μοναξιά του συνωστισμού. Όλοι περιμένουμε το θαύμα! Για να φαντασθούμε μια αναμμένη λαμπάδα. Περνάει ο ένας τη φυσάει, περνάει ο δεύτερος τη φυσάει, περνάει ο τρίτος το ίδιο, περνάει ο χιλιοστός το ίδιο. Και όμως η λαμπάδα δε σβήνει. Δεν είναι αυτό ένα θαύμα; Στην ψυχή του παραλύτου ήταν αναμμένη η λαμπάδα της **ελπίδας**. Τόσα χρόνια πέρασαν και δε μπόρεσαν να του σβήσουν την ελπίδα. Και να η μεγάλη στιγμή ήλθε. Κάποια μέρα τα βουρκωμένα από τον πόνο μάτια του συναντήθηκαν με τα στοργικά μάτια του Χριστού. Ήταν ο πρώτος στα τριάντα οκτώ χρόνια, που έκανε στάση μπροστά του κι εκδήλωσε με μια ερώτηση το ενδιαφέρον Του: **« θέλεις υγιής γενέσθαι;»** (Ιωάν.5,6). Και τότε ο παράλυτος δακρυσμένος λέγει τον πόνο του που τον έπνιγε τόσα χρόνια; **« Άνθρωπον ουκ έχω»** (Ιωάν.5,7).

Δικαιολογημένα το έλεγε ο παράλυτος. Πράγματι δεν είχε άνθρωπο. Άνθρωπος σημαίνει καρδιά. Και καρδιά σημαίνει αγάπη. Και αγάπη σημαίνει προσφορά. Κι όλα αυτά δεν τα έβλεπε. Γύρω του έβλεπε άτομα έτοιμα για κριτική και όχι για πράξη. Είναι εύκολο να κρίνουμε τους άλλους, δύσκολο όμως να βοηθάμε τους άλλους. Εμείς οι χριστιανοί δεν δικαιολογούμαστε να παραπονιόμαστε ότι δεν έχουμε άνθρωπο. Μπορεί να μην έχουμε έναν κοινό άνθρωπο, έχουμε όμως Θεάνθρωπο. Έχουμε Εκείνον που δεν ήταν άνθρωπος κι έγινε άνθρωπος για μάς. Προσέλαβε την ανθρώπινη φύση για να πλησιάσει, να αγκαλιάσει τον άνθρωπο. Έχουμε Άνθρωπο, Θεάνθρωπο, που ήλθε να ταράξει τα λιμνάζοντα νερά του κόσμου. Έχουμε Άνθρωπο Θεάνθρωπο, που κατασκεύασε μια τεράστια κολυμβήθρα. Είναι το έλεός Του. Θάλασσα το έλεος του Θεού. Κολυμβήθρα ελέους η Εκκλησία. Όλοι χωρούν μέσα στην κολυμβήθρα της Εκκλησίας. Έχουμε Άνθρωπο Θεάνθρωπο, που έχει συμπάθεια σε κάθε πονεμένο, αφού Αυτός πρώτος και περισσότερο απ' όλους πόνεσε: **«ου γαρ έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον συμπαθήσαι ταις ασθενείαις ημών, πεπειρασμένον δε κατά πάντα καθ' ομοιότητα χωρίς αμαρτίας»** (Εβρ.4,15). Πιθανόν οι πολλοί να προσπερνούσαν αδιάφοροι τον παραλυτικό, περιφρονώντας τον για το αμαρτωλό περιελθόν του. Οι άνθρωποι είναι σκληροί. Πέρασε κι ο Χριστός, αλλά δεν προσπέρασε. Όλα του τα αμαρτήματα του παραλύτου τα γνώριζε ο Κύριος, όμως δεν του τα θυμίζει. Τώρα έχει ανάγκη συμπάθειας. Χρειάζεται στοργή και βραβείο για την πολυετή υπομονή του. Ο Μεγάλος ιατρός Ιησούς του προσφέρει χωρίς πολλές συζητήσεις τη θεραπεία. Μόνο αργότερα, όταν τον συνάντησε, με διακριτικότητα του λέγει: **«Μηκέτι αμάρτανε»** (Ιωάν.5,14).

Έχουμε Άνθρωπο Θεάνθρωπο που διαθέτει την αυτοδυναμία της Ανάστασης. Χρειάστηκε ο Χριστός κανένα βοηθό, προκειμένου να ευεργετήσει την ανάσταση του παραλύτου; Ασφαλώς όχι! Ο Χριστός είναι ένας, αλλά και το παν. Η μεγαλύτερη δύναμη του Χριστού είναι η Ανάσταση. Νομίζω πως η Εκκλησία δεν όρισε τυχαία να διαβάζεται στην Αναστάσιμη περίοδο και το Ευαγγέλιο του παραλύτου. Πρόκειται για αναστάσιμο θαύμα. Νεκρός ουσιαστικά ήταν ο παράλυτος της Βηθεσδά. Αν μπορούσε να κινηθεί ένας νεκρός, άλλο τόσο μπορούσε να κινηθεί ο παράλυτος. Αφού, λοιπόν, ο Κύριος έκανε το θαύμα στο χειρότερο νεκρό, στον άταφο νεκρό, γιατί ακόμη αμφιβάλουμε, ότι θα αναστήσει και τους νεκρούς; Είδαμε ποτέ κάποιον προπονητή

να προπονεί στο τρέξιμο έναν παράλυτο; Κι όμως κάτι τέτοιο κάνει ο Χριστός. Δίνει ένα παράγγελμα στον παράλυτο: **«Έγειρε , άρον τον κράββατόν σου και περιπάτει»** (Ιωάν.5,8). «Έγειρε», ξύπνα! Ήλθε η ώρα της έγερσης, της ανάστασης. Η ανάσταση είναι ανακαίνιση. Διπλή είναι η ανάσταση, αφού διπλός είναι κι ο άνθρωπος. Η μία ανάσταση είναι του σώματος, η άλλη της ψυχής. Και έχουν κάτι κοινό οι δυο αναστάσεις. Αργούν αλλά γίνονται. Πολλοί είμαστε βιαστικοί. Επειδή δεν την βλέπουμε αμέσως την ανάσταση αμφιβάλουμε.

Ο παράλυτος περίμενε τριάντα οκτώ χρόνια. Και ήλθε η ανάσταση. Ήλθε ως καρπός της υπομονής την ώρα που έπρεπε. Και η ανάσταση των νεκρών μπορεί να αργεί, αλλά θα γίνει. Ο Θεός αργεί , αλλά ποτέ δε λησμονεί. Επιτρέπει ο Θεός κάποτε πολυετή δοκιμασία και θλίψη, πάντοτε όμως για το καλό μας, για να καθαρισθούμε. Χωνευτήρι είναι ο πόνος και κάθε δοκιμασία. Θα βγούμε από τη δοκιμασία , όταν θα έχουμε καθαρισθεί. Ο ιερός Χρυσόστομος χρησιμοποίησε την εικόνα με το χωνευτήρι: **«Καθάπερ γαρ χρυσοχόος εις χωνευτήριον εμβάλων χρυσόν μέχρι τοσούτου επιτρέπει βασανίζεσθαι τω πυρί έως αν ίδη γενόμενον καθαρώτατον, ούτω δη και ο Θεός μέχρι τοσούτου τας των ανθρώπων ψυχάς αφήσιν εξετάζεσθαι εν δεινοίς»** (ΕΠΕ 32,150).

Στο υπαίθριο νοσοκομείο της Βηθεσδά ήταν ένα άσυλο ανιάτων. Και η κοινωνία μας τείνει να μεταβληθεί σε άσυλο ανιάτων. Ανίατη η οικονομία μας, όλοι μιλάνε για ανάπτυξη. Ανίατες οι κοινωνικές πληγές, ποιος θα τις θεραπεύσει; Ανίατα τα πάθη μας, ποιος θα μάς αναστήσει, ποιος; Οι άνθρωποι της προσφοράς είναι λίγοι Μόνο ένας μπορεί να διορθώσει την κατάσταση σε όλα τα επίπεδα, μόνο ο Ιησούς Χριστός. Ο Θεάνθρωπος σεβόμενος την ελευθερία του ανθρώπου ρωτάει προηγουμένως τον παράλυτο: **« Θέλεις υγιής γενέσθαι;»** (Ιωάν.5,6) και ύστερα προχωρεί στη θαυμαστή Του επέμβαση. Να προσέξουμε ιδιαίτερα ποια ήταν η τελευταία κουβέντα που λέγει ο Χριστός στον παράλυτο: **« Μηκέτι αμάρτανε»** (Ιωάν.5,14). Αυτό λέγει και σε μάς που τυραννιόμαστε στη μοναξιά της πολυκοσμίας. Η αμαρτία σπάει τους δεσμούς επικοινωνίας και με το Θεό και με τους ανθρώπους! Όταν ελευθερωθώ από την αμαρτία, τότε θα μπορέσω να δω τους άλλους ως σωτηρία και όχι ως ευκαιρία, ως αφορμή θυσιαστικής αγάπης και όχι ως αφορμή εκμετάλλευσης. Αν αυτό δεν το καταλάβουμε, θα πορευόμαστε μόνοι μας και θα λέμε κι εμείς, σαν τον παράλυτο: **« Άνθρωπον ουκ έχω»** (Ιωάν.5,7).